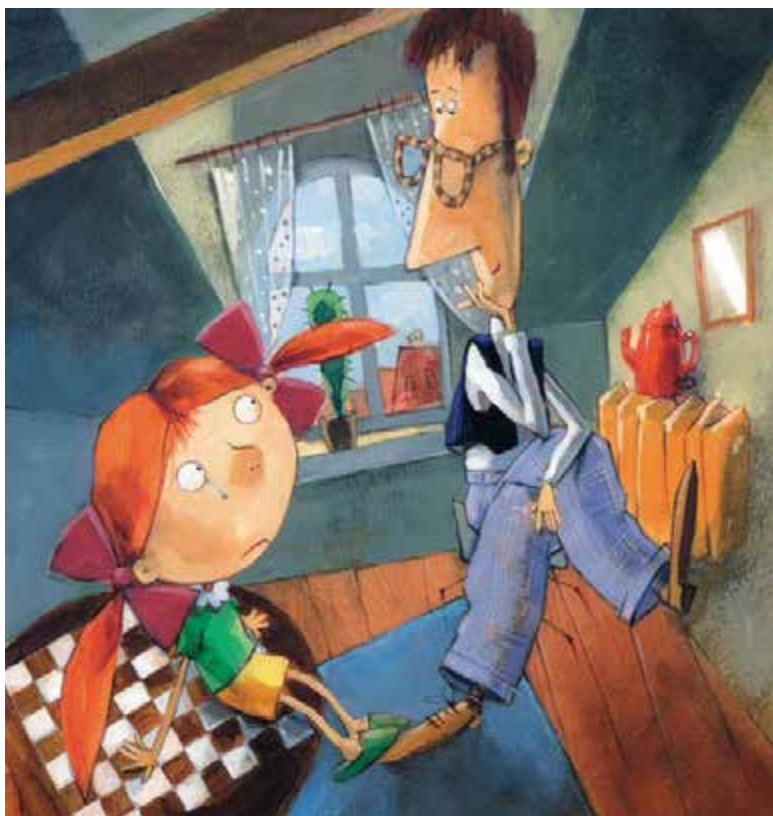

Případ první

aneb kde jsou moje ponožky s delfíny?

Detektivní kancelář „Růžové brýle“ je malinká: Vejde se do ní jeden kaktus (jinou zbraň detektiv Šikula nemá) stojící na parapetu, malý stoleček se šachovnicí, dvě rozkládací křesílka pro rybáře, varná konvice (patrně již rozbitá, protože už dva týdny v ní detektiv Šikula marně zkouší uvařit vodu) a samotný detektiv Šikula – majitel a pracovník detektivní kanceláře „Růžové brýle“ v jedné osobě. Další návštěvník se dovnitř prostě nevejde – jedině, že by nebyl detektiv Šikula uvnitř (otázkou ale je, proč by tam tedy vlastně někdo chodil?). Podle názoru pana Šikuly to není problém, protože i tak za ním do kanceláře skoro nikdo nechodí – obvykle vyhledává všechny podivné a záhadné případy sám a vždycky se je snaží vyřešit. Občas se ale stane, že někdo na růžové dveře od kanceláře zaklepe: Nejčastěji jsou to děti, jediné bytosti, které bere detektiv Šikula vážně. Tak se stalo i v tomto případě.

„Ddobrý den...“ zakoktala malinká uplakaná holčička, „jsem...“

„Jsi Zuzka,“ skočil jí do řeči detektiv. „Bydlíš o dvě patra níž.“ (Detektivní kancelář „Růžové brýle“ sídlí v podkrovní starého domu, kde se všichni dobře znají.)

„Ano,“ zamumlala Zuzka, „ztratily se mi moje ponožky s delfíny.“

Teprve teď si detektiv Šikula všiml, že Zuzka je naboso v pantoflích.

„Jak je to možné?“ podivil se. „Měla jsi je na nohou, když se ztratily?“

„Ne...“ popotáhla Zuzka. „Chtěla jsem si je vlastně vzít a najednou... zmizely.“

Detektivovi bylo jasné, že pokud rychle něco neudělá, tak Zuzka celý dům zaplaví potokem slz. Zatáhnul břicho a pozval Zuzku dovnitř do kanceláře – děti se tam našťestí ještě vešly.

„To byly ponožky od babičky Dany,“ vysoukala ze sebe Zuzka a s obtížemi se bránila dalším slzám. „S delfíny... moje oblíbené, včera jsem v nich chodila, především a předpředevším taky... a dnes jsem si je chtěla vzít zase, ale prostě zmizely,“ začala už zase vzlykat Zuzka.

Detektiv Šikula se na ni soucitně podíval. To musely být opravdu pěkné ponožky, když je Zuzka nosila tolik dní po sobě a dnes si je chtěla vzít znovu...

„Mám to!“ detektiv Šikula zničehonic vyskočil a za velel: „Jdeme!“

Ukázalo se, že nemusí chodit daleko. Na tom stejném podkroví, hned vedle kanceláře „Růžové brýle“ byla malá chodbička a v té chodbičce byly dvojce dveře: jedny s nápisem WC a druhé s nápisem Sušárna. A právě

tam vedly kroky detektiva Šikuly. Uvnitř, mezi bílými prostěradly, rukávy, šály a kalhotami visely...

„Moje ponožky s delfíny!“ vykřikla Zuzka.

„No vidíš,“ usmál se detektiv Šikula, „to bude práce tvojí maminky.“ A víte co? Měl pravdu.

Zajímalo by mě, jestli uhádneš, podle čeho detektiv Šikula věděl, kde má hledat ztracené ponožky?

Případ druhý aneb kde je písek?

Toho dne měl detektiv Šikula horší náladu než obvykle. Neměl z ničeho radost. Již delší dobu nevyřešil žádný případ – většina obyvatel domu, kde sídlila jeho detektivní kancelář „Růžové brýle“, ho považovala za neškodného podivína. To v praxi znamenalo, že jen velmi málo se na něho obraceli s prosbou o pomoc. Samozřejmě, když bylo potřeba, vždy ochotně pomohl najít ztraceného křečka nebo kapesníky, které odvál vítr. V těchto případech se ukazovalo, že detektiv Šikula je prostě nenahraditelný. Alespoň pro děti, které za ním přicházely právě s podobnými prosbami. Vydělat si na živobytí hledáním ztracených křečků je však velmi obtížné, tím víc, že jedinou odměnou pro detektiva Šikulu bývá pouze slůvko „Děkuji!“.

Jako kdyby toho nebylo málo, ukázalo se, že detektiv Šikula má konkurenci – jen o několik pater níže. Jednoho dne se totiž na dveřích do sklepa objevila cedulka s nápisem: „Detektivní kancelář Černovíz.“ Jejím majitelem byl

detektiv Mrzout – zachmuřený tlustý malý muž s nepřívětivým pohledem – pobíhal po dvoře a dohlížel na stavební dělníky, kteří pracovali na opravě sklepa. Počítal pytle s cementem, kolečka s pískem, kyblíky s barvou a stále všechny popoháněl, aby mohl co nejdřív začít úřadovat ve své nové kanceláři. Detektiv Šikula se opravdu neměl na co těšit...

Z pochmurných myšlenek detektiva Šikulu probralo tiché zaklepaní na dveře. Po chvilce se do neuvěřitelně malé kanceláře „Růžových brýlí“ protáhla ubrečená Anička z přízemí – v jedné ruce držela lopatku a ve druhé formičky.

„Někdo... fňuk... ukradl... písek,“ vysoukala ze sebe, „z pískoviště.“

„Cože, proč by to někdo dělal?“ detektiv Šikula pohlédl na děvčátko s výrazem údivu. Proč by někdo chtěl dětem ukrást písek z pískoviště? Občas se stávalo, že majitelé koček nebo akvárií si nabrali trochu písku, ale aby vzali všechno?! Divné!

„Už vím!“ vykřikl náhle detektiv Šikula a hbitě vyskočil ze židle a utíkal do sklepa.

„Nestydíte se?“ zeptal se rozzlobeně detektiva Mrzouta a střídavě se díval na něj a na dělníky, kteří míchali písek s cementem.

„O co jde?“ zavrčel Mrzout.

„Okradl jste děti!“ vykřikl detektiv Šikula. „A to si říkáte detektiv? Okamžitě prosím odveďte písek zpět na pískoviště!“ Mrzout pohlédl na detektiva Šikulu s výrazem, který znamenal jedno: „Ještě si to vyřídíme!“ Ale

už na to nic neřekl, jen pokrčil rameny a zabručel na dělníky, aby ten písek sehnali někde jinde.

Teď už bylo jasné, že detektiv Šíkula a detektiv Mrzout přátelé rozhodně nebudou.

Co myslíš? Jak detektiv Šíkula poznal, kam zmizel písek z pískoviště?